

Putyin vörös vonalai és a szlávok karmája

2025 január 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Nem lesz orosz győzelem, mert a győzelem nem szerepel a háború céljai között.

Oroszországnak nem érdemes atomfegyverrel fenyegetőznie. Először is, mert annyi vörös vonalat jelölt már ki,

amelyet később saját maga is átlépett, hogy Nyugaton senki sem hiszi, hogy az orosz vezetésnek lesz bátorsága megnyomni a gombot. Az elzárások is erre utalnak. Amikor a törökök lefoglaltak egy orosz vadászgépet Szíriában, az orosz vezetés zokszó nélkül lenyelte. Aztán nyolc évig tartotta a donbasi oroszok gyilkolását és egyetlen megtorló csapást sem mért Kijevre, holott 2014-ben háborús cselekményt hajtottak végre ellene, egy nem konvencionális háborús cselekményt. Államcsíny az orosz civilizáció bölcsességében – az egy háborús cselekmény. Nyolc év után nagy nyögvenyelősen rászánta ugyan magát a cselekvésre, de ismét visszakozott az isztambuli egyezmény aláírásával, amelyet az angol–amerikai irányítók (konkrétan Boris Johnson akkori brit miniszterelnök) utasítására Zelenskij felrúgott.

Miután az orosz csapatok elfoglalták a Kijev melletti hídfőállást, fokozniuk kellett volna az offenzívát, megrohamozni a fővárost, likvidálni Zelenskijt és az ukrán fegyveres erők vezérkarát, ahogyan az amerikaiak tették Irakban. Izrael likvidálja az ellenségeit, bárhol legyenek is. Putyin viszont megígérte az izraelieknek, hogy megkíméli Zelenskij életét. Inkább feláldozza az oroszokét. Számára az oroszok élete nem drága. Zelenskijé annál inkább. Egy birodalomnak képesnek kell lennie arra, hogy elpusztítsa az ellenségeit, máskülönben nem birodalom. Oroszország dilettánsan kezdte a háborút, elszenvetve az első komoly veszteségeket, és visszavonult Kijev alól. El tudják képzelni, hogy az amerikaiak belépnek Irakba, támadást indítanak Bagdad ellen, majd hirtelen leállnak, „nagy jóakaratot” mutatnak és küldöttséget küldenek Bagdadba, hogy tárgyaljanak Szaddám Huszeinnel? Oroszország a konfliktus során végig gyávaságot, határozatlanságot és gyenge vezetést tanúsított, lenullázva hadserege eredményeit.

Ezt követően a nyugatiak lenyúlták a véletlenül (?) náluk felejtett orosz vagyont, elsüllyesztették a Moszkva zászlóshajót, felrobbantották a krími hidat és a Nordstreamet, megsemmisítve ezzel az orosz adófizetők befektetését ezekben a projektekbe. Mire az oroszok ahelyett, hogy vízbe fojtánának néhány NATO-rombolót, lefoglalnák az (oroszországi) amerikai vagyont vagy szabotázszt hajtanának végre NATO-országokban, továbbra is gyáván csak „aggodalmakat” hangoztattak az ENSZ-ben, és tárgyalásokért kuncsorogtak. Mindeközben az amerikaiak korszerű fegyvereket küldtek Ukrajnába, amelyekkel az ukránok orosz tankok százait gyújtották fel és orosz helikopterek tucatjait lőtték le, sőt újabban már az orosz hátszárakat is támadják. Ha az oroszok bosszúból amerikai helikoptereket lőtték volna le a Közel-Keleten, a fegyverszállítás azonnal leállt volna, mert Amerikában senki sem akar közvetlenül harcba keveredni Oroszországgal, csak áttételesen, „proxik” révén.

Az orosz vezetés erélytelensége miatt a nyugati világ összes politikusa azt a világos benyomást szerezte, hogy az oroszokat büntetlenül lehet ölni és nem kell megtorlástól tartani. Ezt már úgy hívják, hogy viselkedési minta. Ezért Nyugaton senki sem fél az orosz fenyegetésektől az atomfegyverekkel kapcsolatban. Ha Putyin nem elég tökössé ahhoz, hogy Afrikában leszedje a NATO egyetlen repülőgépét vagy helikopterét és megölje a NATO néhány katonáját, akkor ki hiheti el, hogy elég tökössé ahhoz, hogy atomfegyverekkel megöljön százezreket, sőt milliókat? Az orosz hadsereg egy hónap alatt képes lenne megnyerni a háborút, de egyszerűen nem engedik meg neki, hogy győzzön.

Oroszország valójában az oligarcháké, és a hatalom csak az ő érdekeiket szolgálja. Ezért az orosz hadsereg kezét-lábát az oligarchák és a korrupt hivatalnokok gúzsba kötik. Az oligarchák befolyása a tábornokokra magyarázza a folyamatban lévő háború furcsaságát. Végére is, az oligarchák kezében van az orosz vagyont döntő többsége. Az oligarchák azok, akik a tisztviselők segítségével vörös vonalakat húztak Ukrajna térképére, amelyeket az orosz hadsereg nem léphetett át. Az orosz hadsereg kénytelen egy sáros oligarchaháborút vívni a Donbasz felszabadításáért folytatott harc látszata alatt. Ne nyúljon az olajvezetékekhez, ne is közelítse meg a gázvezetékeket, ne közelítse meg a hidakat, sújtson le a kritikus infrastruktúrára, de csak mértékkel!

Az oroszországi oligarchák számára a győzelem elfogadhatatlan, és az orosz hivatalnokok jelentős része számára is. A kormányzók, tábornokok és orosz tisztviselők egy része a monopóliumok részvényese, tehát nekik sem érdekük a győzelem, mert a Nyugat retorziója az olaj és a gáz tranzitjának és a belső származó nyereségnek a végét jelentené számukra. A nyugati vállalatok a mai napig folytatják tevékenységüket Oroszországban, és a nyereséget hazaküldik. Mindezt annak ellenére, hogy Oroszország állítólag egzisztenciális háborúban áll a „sátánista” módszereikkel. Putyin egy szatrapakormány gyarmati kormányzója. Kesztyűs kézzel bánt nyugati partnerei üzleteivel, miközben a Nyugat orosz pénzeszközöket használ az ukrán háború finanszírozására, azokat a milliárdokat, amelyeket Putyin a „különleges katonai művelete” ellenére Nyugaton „felejtett”, és amelyeket lefoglaltak.

Nem lesz orosz győzelem, mert a győzelem nem szerepel a háború céljai között. Az orosz vezetés nyíltan a Minszk–3-ról álmodozik. Az oligarcháknak egy konzervált Ukrajnára van szükségük. Minszk–3 kell nekik, amely Oroszország vereségét fogja jelenteni, de amelyet a televízióban döntetlenként, egy obszcén, de üdvös

békeszerződésként lehet tálalni. A háború furcsa fordulatai az orosz vezetés m?ve, hogy megvédje az oligarchák érdekeit. Ezt m?velte a több mint 30 éves kapitalista restauráció Oroszországgal egy kleptokrata kaszt uralma alatt: népességfogyás és demográfiai összeomlás, dezindusztrializáció, a globális t?ke általi leigázás és értelmetlen testvérgyilkosság.

Érthetetlen és szálnalmas, hogy a szlávok még mindig nem fogtak össze, hogy mindkét oldalon katonai puccsal egyszer és mindenkorra likvidálják a saját oligarchiájukat. Talán az a karmájuk, hogy ilyen szenvedést kell elviselniük...

Gazdag István - www.demokrata.hu

Ajánló